

to andre Dommere; dog dette Punkt omtalte jeg formeentlig tilstrækkelig før, og jeg skal derfor nu ikke gaae nærmere ind derpaa.

Jeg kommer dernæst til det saa meget tvivlsomme og saa meget bestridte Punkt om Bevist. Jeg erkjender fuldkommen Bægten af de Betænkkeligheder, som de to ærede foregaaende Talere have havt ved de herhenhørende Bestemmelser i Lovudkastet, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at der dog er en sund Tanke i disse Bestemmelser, betragtede som Overgangsbestemmelser. Jeg troer nemlig, at det staaer til at befrygte, at der i Begyndelsen, især med Hensyn til de Forbrydelser, der krænke Borgernes Sikkerhed for Person og Gods, vil være en Tilbøielighed hos Nævningerne til at lade sig ngie med smaa Beviser; naar der i en Egn er Frygt for en Person, saa vil det let gaae saaledes, at man dømmes ham efter et ringe Beviis. Der uddanner sig jo ganske vist efterhaanden her, som skeet er i England, et Indbegreb af Regler, som den sunde Fornuft har stemplet som de sande, men i Overtgangstiden forekommer det mig, at den Tanke at ville fixere visse Beviser som utilstedelige, som saadanne, for hvilke Ingen kan dømmes, i sig selv er sund. Jeg indrømmer, at den Maade, hvorpaa den her er gennemført, ikke allevegne kan billiges, at Bestemmelserne navnlig ere altfor ubestemte og utilstrækkelige, naar der ikke kommer noget Mere til, og jeg nærer ganske vist Tvivl om, at det vil være muligt at fixere dem paa en bedre og fuldstændigere Maade, men, som sagt, Tanken selv kan jeg ikke finde urigtig, og i dette Punkt er jeg saaledes ikke ganske i Overensstemmelse med de to ærede foregaaende Talere.

Hvad jeg forøvrigt har at bemærke ved Lovudkastet angaaende saadanne Gjenstande, der egne sig til at omtales ved første Behandling, er kun meget lidt. I syvende Kapitel § 266 er det bestemt, at en i Medfør af foregaaende Paragraph affagt Dom ikke kan indankes for Højesteret — den foregaaende Paragraph handler om den Dom, der affiges, naar Anklagede ikke er mødt — men jeg antager, at det er saaledes at

forstaae, at den dog kan indankes for Højesteret med Hensyn til Spørgsmaalet, om den Vedkommende har været lovlig stævnet eller ikke; thi ellers vilde Bestemmelsen vistnok være ubillig. Man kunde vel sige, at han efter § 269 kunde indfinde sig, og derved bevirke, at Dommen blev ugheldig, men det er dog en ubillig Fordring at stille, at han skal indfinde sig, naar han har Grund til at troe, at han ikke er lovlig stævnet. Af Hensyn til § 319 antager jeg ogsaa, at det er Lovudkastets Mening, at det nævnte Spørgsmaal skal kunne indankes, og i saa Tilfælde er det kun en Redaktionsforandring, jeg ønsker, i modsat Tilfælde bliver det en Realitetsforandring.

Jeg skal endnu kun udtale mig om Bestemmelsen i § 344. Denne forekommer mig meget besynderlig, og jeg er næsten i Tvivl, om jeg egentlig har forstaaet den rigtig. Den gaaer ud paa, at de Sager, der paa Grund af deres Ringhed og Ubetydelighed ikke kunne indankes for Kredsretterne, skulde kunne indankes lige for Højesteret. Jeg kan ikke ret forklare mig, hvad Grunden til den har været; Motiverne give aldeles ingen Oplysning derom, og jeg har derfor ikke kunnet danne mig nogen Forestilling desangaaende, men jeg skulde ønske, at den høitærede Justitsminister vilde fremkomme med en Udtalelse derom.

Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere; det er disse Spørgsmaal, jeg nærmest har villet udtale mig om, og jeg skal slutte, som jeg begyndte, med varmt at anbefale Thinget at fremme dette Forslag, ret at flaae et Tag i det, at fastholde det, og bringe det frem saa vidt som muligt; thi det er ikke altid, vi kunne vente, at der vil være en Regjering ved Roret, som vil forelægge os et Udcast af den Bestaffenhed.

Willeh: Jeg tilstaaer, at det kunde synes noget betænkeligt for mig, efterat tre dygtige Jurister have udtalt sig om et Forslag, netop af en saa reen juridisk Natur som det nærværende, at tage Ordet i denne Sag; men da det